

Píše Michal Kosák

(E*forum, 18. 11. 2010)

Dosvornostujeme to důkladně!

„Domnívám se však, že v dnešní době, kdy je ohrožena celá kultura i kulturní dědictví, by měla kulturní inteligence usilovat o integritu,“ píše ředitelka Literárního archivu Památníku národního písemnictví Naděžda Macurová (A2, č. 23 z 10. 11. 2010).

Odpovídá zde na **Otevřený dopis ministru kultury ve věci PNP** (A2, č. 22 z 27. 10. 2010), v němž zástupci institucí zabývajících se literaturou a dějinami vyzvali ministra kultury k vypsání konkursu na ředitele Památníku národního písemnictví (dosavadní ředitel Zdeněk Freisleben byl do funkce, stejně jako jeho předchůdce, pouze jmenován), a poukázali při tom na nedostatky v činnosti a koncepci Památníku. Bezprostředně za výzvou ke svornosti apeluje Macurová tamtéž také k opatrnosti: „Je třeba lépe zvažovat, zda přidat svůj hlas pro skutečný prospěch ohrožených hodnot, nebo naslouchat falešným hráčům rozdělujícím současnou kulturní sféru.“

Sborník vydávaný Památníkem národního písemnictví v Praze – **Literární archiv** – byl v tomto roce zařazen Radou pro výzkum, vývoj a inovace do Seznamu recenzovaných neimpaktovaných periodik vydávaných v České republice. To znamená, že příspěvky v časopise jsou recenzovány dvěma nezávislými lektory, výsledky řízení mají být do dvou měsíců sděleny autorům (lektori se však už zpravidla nedozví, jak – a zda vůbec – se autor k jejich posudku vztáhnul či zda mu byl vůbec posudek doručen). Z faktu, že jsou články v Literárním archivu podrobeny lektorátu, paradoxně automaticky nevyplývá, že by tyto texty prošly standardní redakční úpravou. V zatím posledním čísle 41, které již bylo podřízeno procesu lektorského řízení (na jeho základě se také Literární archiv dostal na onen Seznam), shledávám deficity prakticky na všech úrovních redakční práce: na rovině kompozice sborníku (nemám nic proti Janu Strakošovi – naopak, ale nechápu, proč byl text o něm zařazen do monotematického čísla k stému výročí narození Felixe Vodičky), v chybějícím redakčním zpracování rukopisů, v způsobu citování a nakonec i v korekturách.

Formální proces lektorského řízení se tak stává, abych použil slova z líhně blízké vedení PNP, „zástěrkou“ pro pomínutí základních předpokladů vydávání čehokoli, sice absence redakce, a „nastavuje tak zrcadlo“ činnosti redakční rady, jíž ostatně pan ředitel Freisleben předsedá.